

ninger, som omtales i Slutningen af § 3 — „Naar Kirken benyttes uden for de nævnte Dage og Opvarmning forlanges, bliver Betaling herfor at erlægge af den, der vil benytte Kirken“ — at Taksten da retfærdigvis kan blive dyrere for dem, der ikke bidrage til den nævnte Opvarmning, end for dem, der bidrage til den. Det tredje Punkt, som findes i § 1, kan jeg ogsaa meget godt tiltræde; thi det er korrekt, da Loven af 7de Juni 1873 jo udtrykkelig omtaler dette som en Betingelse for at opnaa Anerkendelse inden for Følgekirken, at de skulle forskaffe sig en Kirkebygning eller en Bedesal. Dette sidste er nok; følgerig maa det ogsaa være nok ved Omtalen her, at det bliver Bedesal. Fremdeles er jeg enig i det andet Vædringsforslag. Det er rigtigere og oplysende, at det bliver sat til, at Spørgsmaalet om virkelig Sikring bliver en Skønssag og maa se paa den der angivne Maade, „som Synet anser for fyldestgørende“. Der er ikke Tale om at kunne præcisere det paa anden Maade. Og ligeledes tiltræder jeg Forslag under Nr. 3, som nærmest er en Redaktion. Inden jeg forlader § 1, hvortil disse tre Vædringsforslag af Udvalget knytte sig, skal jeg tillade mig at omtale det uden for Betænkningen af et æret Medlem (M. Nielsen) stillede Forslag til denne Paragraf, gaaende ud paa, at „kan“ forandres til „skal“. Ja, jeg vil gøre opmærksom paa, at dette er en Forandring i den gældende Ret, som ikke er paafaldt ved de Omstændigheder, der have fremkaldt denne Lov; thi Loven af 7de Juni 1873, hvortil jo dette Lovforslag knytter sig som en Udvidelse, og, som jeg antager, en Forbedring, bruger netop dette Udtryk „kan“; for saa vidt har man intet villet forandre, og jeg tror heller ikke, det vilde være heldigt. Det er helt igennem her i denne Lov, baade i §§ 1, 2 og 3 et „kan“, der bruges om de Myndigheder, der have Afgørelsen. Det vilde derfor være en væsentlig Forandring, kunde i alt Fald let opfattes som en Principforandring, naar man her gik over til at sætte „skal“. Mod det vilkaarlige, som naturligvis skal være udelukket i Behandlingen af Kirkerne, har Lovforslaget, som den ærede Forslagsstiller (M. Nielsen) selv bemærkede, truffet en Bestemmelse, som indeholder et Forsvar derimod, nemlig det tredje Stykke, hvor det hedder: „Bægrer Kirkesynet sig ved at give det ønskede Paalæg, have de paagældende Menighedsmedlemmer Afgang til at forlange Overhyn“. Dette fandtes nemlig ikke i den tidligere Lov af 7de Juni 1873. Jeg tror, det er rigtigere at blive staaende herved og ikke at forandre „kan“ til „skal“, tilmed da dette „skal“ jo meget

let vil blive illusorisk, eftersom det ikke kan undgaa, at der vil blive i mange Henseender et Skøn ved Anvendelsen af § 1. Det er et Skøn, om Flertallet af de paagældende Personer ønsker det; thi her er ikke forekrevet, og man har anset det for overflødig, betydningløst og for vidtløftigt at forlange Afstemning efter Valglovsregler om dette. Det er et Skøn, om det er Flertallet. Det er et Skøn, om Varmeindretningen skal indskræntes til Anbringelse af sædvanlige Kaffelovne, og om Opvarmningen er tilstrækkelig „sitret“ — som det hedder efter Udvalgets Vædringsforslag — „paa fyldestgørende Maade“. Hele denne Vængde Skøn vil Kirkesynet altid kunne benytte som en Udvej til at komme bort fra deres Pligt, hvis man tænker sig et urangbilligt Kirkesyn, som ikke vil fyldestgøre Lovens Tante. Derfor tror jeg, det er meget naturligt og rigtigt, at man i Loven af 1873 blev staaende ved „kan“, som svarer til Forholdets Krav her. Dette Forslag af det ærede Medlem kan jeg derfor ikke tiltræde. Med Hensyn til Tilføjeisen „(ifr. § 6)“ kan jeg heller ikke tiltræde den, da den i alt Fald vilde være ulogisk; thi i § 6 omtales jo det Middel, man har til at komme bort fra et Paalæg, nemlig at Kirkeministeren kan inden for visse Grænser dispensere derfra; men det er jo først, efter at Synet har givet Paalæget. Sætter man derimod „(ifr. § 6)“ ind paa dette Sted, maa det nødvendigvis se ud, som om der var et Middel for Kirkesynet til at komme bort fra sin Pligt efter Paragraffen; men det er der jo ikke Tale om; § 6 taler jo kun om et Middel til at komme bort fra det Paalæg, som Kirkesynet har givet. Til § 2 er der af Udvalget stillet nogle Forslag, som jeg kan tiltræde, for det første Forslaget under Nr. 4, der indeholder et Forbehold med Hensyn til de Tilfælde, hvor Staten bekoster Anlægget eller yder Bidrag til dette, et Forbehold om, at for saa vidt Staten gør dette — det kan jo være i det hele eller for en Del — saa bortfalder naturligvis Spørgsmaalet om denne Pligt efter § 2, og Afgørelsen, om Staten skal gøre det, bliver jo altid en Bevillings sag. Saa der er intet urigtigt og intet, som kan vildlede, forekommer det mig, i dette Forbehold, som tages her, og det mener jeg derfor er en Forbedring og skal tiltræde det. Ligeledes kan jeg tiltræde efter Omstændighederne det Forslag, som er stillet under Nr. 5, og som jo afviser fra Lovforslaget derved, at i de Tilfælde, hvor særlige Varmeapparater anvendes, skal Kirke- eller Tiendejer — hvad man nu vil kalde ham — bidrage, hvad en almindelig Kaffelovn